

Ilgas pēc senatnes rudens dienās 秋日懷舊

(ci stila dzeja pēc melodijas „Staigājot pa galvaspilsētas ielu” 御街行)

范仲淹 Faņ Džunjaņ (989-1052)

紛紛墮葉飄香砌。Viena pēc otras krīt lapas, noplīv to smarža uz akmens kāpnēm.
夜寂靜，寒聲碎。Nakts klusums bezgalīgs, tik sala sprēgājošā skaņa.
真珠簾卷玉樓空，Pērļu aizkari saritināti, krāšņie paviljoni – tukši,
天淡銀河垂地。Debess jo gaiša, un Piena ceļš sasniedz zemi.
年年今夜，月花如練，長是人千里。Katru gadu šai naktī mēness mirdz balts kā zīds, bet
tuvinieki vienmēr ir tūkstoš jūdžu tālēs.

愁腸已斷無由醉。Sirds vai lūzt aiz skumjām, bet nespēju reibumā sligt.
酒未到，先成淚。Vēl neesmu malkojis vīnu, bet jau vērties tas par asarām.
殘燈明滅枕頭獻。Vājā lāktura gaisma dziest, uz spilvena noslīgst galva.
諳盡孤眠滋味。Zinu, ka līdz galam jāizbauda vientulības miegs.
都來此事，眉間心上，無計相回避。Nav iespējams izbēgt no šīm jūtām, tās sirdsprātā,
sarauktās uzacīs.